

Vorige maand heb ik de mooiste dag van 2019 tot nu toe gehad. Met onze stichting Signs of Hope organiseerden we een dag voor de ouders en verzorgers van de zeventien kinderen die we financieel ondersteunen. Het werd een bijzondere dag. Op tijd komen is in Uganda een heel flexibel begrip. We besluiten daarom de ouders vanaf 9:00 uur uit te nodigen en te beginnen met thee en een snack. Thee is in Uganda gekookte melk en water met thee en veel suiker. Als we eerst theedrinken, kunnen we op een gezellige manier wachten op de mensen die later komen.

Dan blijkt dat veel mensen juist wel op tijd komen. Maar... de thee is nog lang niet klaar! Niet goed gepland door de collega aan wie we met deze taak hadden toevertrouwd. In Uganda is geduld vaak een schone zaak, maar voor mij is het nog steeds niet altijd makkelijk.

Als alle ouders zich voorstellen in een eerste rondje, blijkt al gauw hoeveel impact onze support heeft op hun levens en dat van hun kinderen. Stuk voor stuk delen ze met ons waarom het voor hen zwaar was om zelf de nodige financiën bijeen te brengen. Het zijn veelal eenoudergezinnen. Soms zijn het zelfs niet de ouders, maar andere familieleden of betrokkenen die voor het dove kind zorgen.

Het raakt mij erg. Het is zo mooi dat we zo'n verschil maken in de levens van deze jonge dove kinderen. Natuurlijk kende ik de verhalen al wel, maar om het zo bij elkaar en van henzelf te horen, is toch wel erg bijzonder.

Dan volgt er een workshop over positief opvoeden, gegeven door een Nederlandse vrouw van stichting MIA. In Uganda worden kinderen vaak grootgebracht met discipline, inclusief slaan, en is er weinig aandacht voor persoonlijk contact en bemoediging. Uit de workshop blijkt duidelijk: als je je kind positieve aandacht wilt geven, wilt ontdekken wat er in hem of haar omgaat, dan heb je gebarentaal nodig. En dat kunnen veel ouders niet.

Na een warme lunch – want zo hoort dat in Uganda – gaan we 's middags praktisch aan de slag. Een dove docent gebarentaal geeft de groep gebarentaalles. Het wordt een interactieve les waarin ook veel wordt gelachen. Heerlijk dat ook daar ruimte voor is.

We sluiten de dag af met – ook echt Ugandees – het aansnijden van de taart. De taart is een donatie van een Ugandese bakker. Het blijkt een enorme taart te zijn! De allereerste met het logo van onze stichting. We zijn helemaal trots.

Wat een bijzondere dag was het. Zeker voor herhaling vatbaar! Volgend jaar weer?

Mijn naam is Famke (Nakimuli) Wildeman, 38 jaar, en tolk Nederlandse Gebarentaal. Sinds de zomer van 2016 woon ik in Uganda. Ik werk daar als vrijwilliger op een dovenschool, Uganda School for the Deaf in Ntinda, in de hoofdstad Kampala. Ik geef les en ik zoek sponsors voor kinderen uit armere gezinnen. Ook onderhoud ik contacten met de tolken Gebarentaal.

© Doof.nl